
TA HLADOVÁ VĚC V MÝCH SNECH
MARTIN PAYTOK
ILUSTRACE PETER STRAIN • DESIGN MARTIN STEHLÍK
REDAKCE JIŘÍ POPIOLEK • KOREKTURA BARBORA
MYSTERY PRESS
STRAŠÍME V KNIHKUPECTVÍCH OD ROKU 2015
OD AUTORA BESTSELLERŮ LÁSKA, SMRT A VŠECHNO ZLÝ A PLANETÁRNÍ RACHOT
18
OBSAHUJE ZNEPOKOJIVÉ VÝJEVY, NEVHODNÉ VÝRAZIVO A OSMDESÁTKOVOU NOSTALGII.
PŘI TVORBĚ TÉTO KNIHY NEBYL ZRANĚN ŽÁDNÝ PRASTARÝ BŮH ANI JINÉ ENTITY Z CIZÍCH SVĚTŮ
PATECHÍ KLASIKA

TA HLADOVÁ VĚC V MÝCH SNECH

KNIHY MARTINA PAYTOKA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

SAMOSTATNÉ ROMÁNY

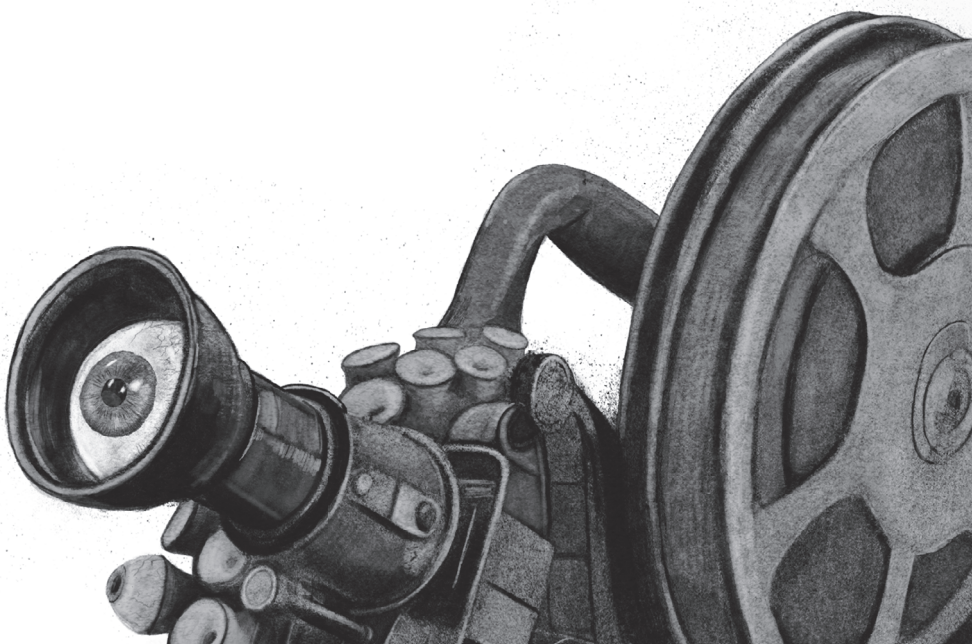
Láska, smrt a všechno zlý
Ta hladová věc v mých snech

VESMÍRNÍ BORCI
(S MICHAELOU MERGLOVOU)

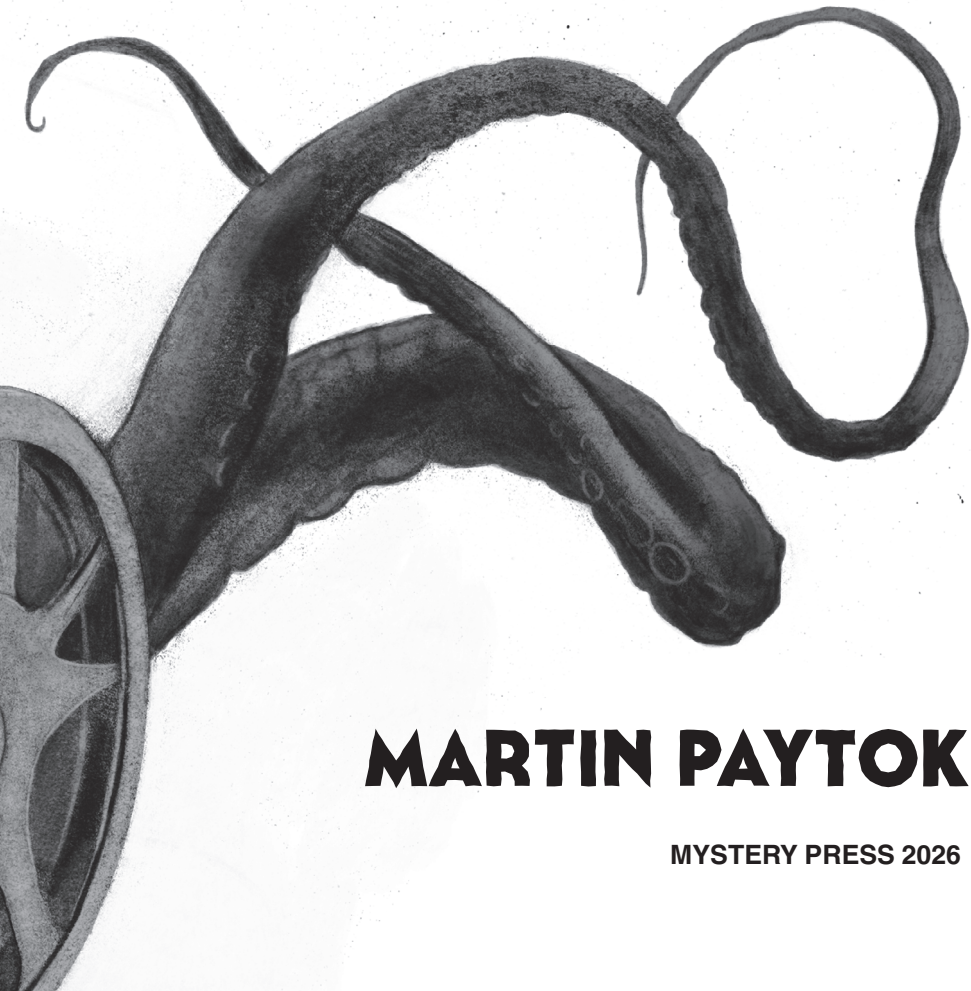
Planetární rachot

Připravujeme

Samovarná brigáda



TA HLADOVÁ VĚC V MÝCH SNECH



MARTIN PAYTOK

MYSTERY PRESS 2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Vytěžování textů či dat z této publikace ve smyslu článku 4 směrnice 2019/790/EU je zakázáno.

Copyright © Martin Paytok, 2026
Cover Illustration © Peter Strain, 2026
Book Design © Martin Stehlík, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7588-985-0 (pdf)

Pro všechny neonové maniaky,
lesní duchy, démonské rytíře
a věci z jiných světů

Videokazeta (VHS)
Nosič obsahující magnetickou pásku, na kterou lze zaznamenat obraz a zvuk.

Videorekordér (videopřehrávač, video)
Přístroj sloužící k záznamu televizního vysílání na videokazetu nebo k vytvoření její kopie.

Videopůjčovna
Instituce, která shromažďuje a zapůjčuje filmy na videokazetách.

KVIDO KŠÍR:

POSLEDNÍ INTERVIEW S LEGENDÁRNÍM FILMAŘEM

Naposledy sice stál za kamerou před více než pětatřiceti lety, to mu ale neubralo na statusu nejdůležitějšího českého žánrového režiséra, jehož filmy se zapsaly do srdcí příznivců hororu doma i v zahraničí. Kvido Kšír nás minulý měsíc navždy opustil. Krátce předtím však ještě poskytl vzácný rozhovor časopisu *Fraktura*.

Co vás přivedlo k filmařině?
Myslím, že se svým jménem jsem nemohl dělat nic jiného. Mí rodiče navíc byli umělci, takže jsem k tomu prostředí neměl daleko. Tatínek se považoval především za divadelního herce, ovšem filmové role neodmítal – před válkou se objevil například v Duvivierově *Golemovi* (1936) a po něm ve *13. revíru* (1946) a v *Podobizně* (1947). Odmala jsem se tedy pohyboval ve filmařském prostředí.

Chtěl jste již tehdy režírovat?
Tahle strana amplionu mi vždycky přišla zábavnější.

Přitahovaly vás vždy strašidelné příběhy?
Dřív mě přitahovalo cokoli, co se jenom otřelo o nadpřirozeno. Pořád dokola jsem četl morzakory, jež nám zůstaly po dědečkovi, který umřel v lágru. A později gotické romány. *Drákulu*, *Otrantský zámek*, Lewisova *Mnicha*… i naše autory: Weisse,

Nesvadbu, Jaroslava Havlíčka – třeba *Zánik městečka Olšiny* (vydání z roku 1944 s trochu jinou stavbou povídek než reedice od Carcosy z roku 2023, pozn. red.) – nebo Švandrlíka. Ten si z toho dělal humory, přestože ve skutečnosti na duchy věřil.

Režim se snažil potlačovat víru v cokoli nad rámec budování zářné budoucnosti. Do kostela se u nás nechodilo, duchové a tajemno pro mě představovali prostředek, jak sebe sama přesvědčit, že svět není jenom beton a fronty na banány. Ta snaha se odrazila i v mých filmech.

Co inspirovalo váš první snímek Reportáž o smrti (1981)?

Můj kamarád utekl do Kanady a posílal mi dopisy, v nichž vždycky popsal děj nejnovějších filmů, co tam běželi v kinech. Díky němu jsem dlouho předtím, než se k nám dostaly na videokazetách, „viděl“ *Vymítače ďábla* (1973), *The Night Stalkera* (1974) nebo Romerova *Martina* (1977). Toho u nás nikdy nedávali ani v televizi.

Líbila se mi ambivalence toho, jestli je Regan opravdu posedlá a Martin opravdu upír – a jak se Carl Kolchak snaží dobrat pravdy, i když může být v rozporu s jeho vnímáním světa. Dlouho jsem přemýšlel, jak by něco takového mohlo fungovat v českém prostředí, až mě napadl příběh novináře Obrdy a psacího stroje, který zhmotňuje jeho nejtemnější obavy. Zhmotňuje je ovšem doopravdy, nebo si na Obrdovi vybírá daň nervové vypětí?

Vzpomínáte si, jak probíhalo natáčení?

Tenkrát mě dost překvapilo, že ho komise schválila, jinak neprobíhalo nijak dramaticky. Jen jsme se s Jurajem Herzem, jelikož zrovna točil *Upíra z Feratu* (1981), přetahovali o Honzu Švankmajera, protože jsme oba potřebovali pomoct se speciálními efekty. Oni dva se znali ze školy, tak vyhrál Herz. Švankmajer mu udělal živý motor do snové sekvence. Cenzoři to skoro celé vystřihli.

Já původně plánoval, že se stará royalka v mém filmu bude s postupující stopáží kroutit a deformovat. Nakonec jsme tam jenom zezadu natáhli hadičku

a pumpovali do ní ostružinový sirup, což dopadlo nečekaně dobře. Před cenzurou nám nejspíš pomohlo, že jsme točili černobíle. Scéna, v níž začne psací stroj krvácet, se všem líbila nejvíc.

Jak jste se potkali s vaším dvorním kameramanem Rudolfem Chládkem?

Původní kameraman *Reportáže* pracoval v ČST a jen pár dní předtím, než se rozjelo natáčení, musel zastoupit nemocného kolegu. Rychle jsme hledali náhradu a někdo mi doporučil Rudu. Sešli jsme se a probrali moji představu. Chtěl jsem točit v duchu německého expresionismu.

Ruda mě na následující večer pozval k sobě. Měl doma promítačku a filmové pásy s *Vymítačem* a Friedkinovou verzí *Mzdy strachu* (1977). Abych prý viděl, jak vypadá moderní kinematografie.

Tajně si je půjčil na americkém velvyslanectví. Chodil si tam pro filmy často a pouštěl si je bez zvuku, soustředil se pouze na kameru. To mě fascinovalo.

Každopádně oba snímky byly mnohem lepší, než jsem si představoval, a jejich realistický, až dokumentární styl mě strhl. Znovu jsme probrali svou vizi a plácli jsme si. Potom jsme spolu dělali na pár dalších projektech.

Který z vašich filmů je váš oblíbený?

Nejpyšnější jsem na *Náhradní díly* (1983). Je to moje verze Frankensteina – příběh o chirurgovi nahrazujícím různé části svého těla těmi ukradenými od zavražděných lidí. Pojali jsme to ve stylu italského gialla, dokonce se nám podařilo přemluvit Gobliny, když koncertovali v NDR, aby nám poskytli skoro zadarmo jednu skladbu. A Hanzlík zahrál vraha fakt skvěle. Nikdo si tenkrát netipl, že v Grébovce přepadá lidi strýc Pepin.

Sledujete dění na domácí horrorové scéně?

Asi ne tolik, jak by si zasloužila. Byť mi nepřijde, že by toho tady vznikalo mnoho nad rámec nadšeneckých projektů typu *Socialistický Zombi Mord* (2014). Chytilová se po *Vlčí boudě* (1986) k žánru nevrátila,

Herz se pokusil o comeback s filmem *T.M.A.* (2009) a výsledek byl všelijaký… Po roce 2000 mi nejvýrazněji utkvěl *Vaterland – Lovecký deník* (2004). Velmi nepříjemná podívaná, a to myslím v dobrém.

Líbily se mi snímky *Nenasytná Tiffany* (2015) a *Shoky & Morthy: Poslední velká akce* (2021). První zmíněný víc, protože dokázal lépe vyvážit horor a komedii.

Taky fandím Petru Jáklovi, protože i když pro mě *Ghoul* (2015) úplně nefungoval, alespoň vždycky zkouší něco, co tu nikdo jiný nedělá.

A co zahraniční produkce?

Dřív jsem se snažil udržet si přehled, leč pomalu jsem to vzdal. Přijde mi, že poslední roky jsou i ty lepší filmy deriváty něčeho, co jsme již viděli v osmdesátých letech. A nechtějte, abych začínal o lekačkách!

Mám rád filmy Oze Perkinse, ten točí velmi atmosférické a zneklidňující horory. Obecně si cením produkce studia A24. Líbilo se mi od nich třeba i *X* (2022) a jeho pokračování *MaXXXine* (2024). A nedávno se mi trefili do vkusu Scott Derrickson a C. Robert Cargill s *Dreamkillem*. To je nečekaně inteligentně napsaná a velmi nepříjemně – myšleno v dobrém – natočená část jinak naprosto zapomenutelné antologie *V/H/S/85* (2023).

Co byste vzkázal čtenářům našeho časopisu?

Filmový průmysl pohánějí peníze. Dobře si rozmyslete, jaký snímek v kině hodláte podpořit.

Kvido Kšír

Narodil se v roce 1949 v Liberci do rodiny divadelního herce Milana Kšíra a spisovatelky Jany Malátové. K filmu ho to táhlo odmala – stejně jako ke všemu tajuplnému, morbidnímu a makabróznímu. Společně s kameramanem Rudolfem Chládkem natočil v osmdesátých letech čtyři úspěšné hororové snímky: *Reportáž o smrti* (1981), *Náhradní díly* (1983), *Bezpečnostní opatření* (1986) a *Sklizeň* (1988). Naposledy do žánrových vod zabrousil v roce 1990 s televizním filmem *Na prahu neznáma*, který při uvedení v bloku Pátečních klasik ČST způsobil celostátní paniku a dnes je paradoxně považován za ztracený. Kvido Kšír ukončil svůj život vlastní rukou 26. září 2026.

Bedřich Lomský si nemyslel, že o autorovi článku ještě někdy uslyší. Proto ho překvapilo, když mu skoro o rok později propadla schránkou na dopisy ta videokazeta.

Tedy, to ho překvapilo taky. Hlavně a především ho překvapilo prásknutí, které ho v půl čtvrté ráno vytrhlo ze spánku. Prudce se posadil na posteli, vytáhl šuple nočního stolku a hmátl dovnitř.

Jako první mu do dlaně vplul mobil. Záře displeje řezala do očí jako žiletky.

Lomský, který začal být v důchodovém věku poněkud paranoidní, si posvítil na věc, po níž se natáhl původně. Revolver ležel na svém místě.

Stařec zapnul lampu a namířil zbraní na dveře do obýváku.

„Jsem ozbrojený a bezpečnostní služba je na cestě, takže bych vám doporučoval…“

Podíval se na mobil.

Bezpečnostní služba na cestě určitě není, došlo mu.

Pokud by někdo spustil poplach, nejprve by se mu pokusili dovolat.

Rámus se neopakoval.

Bedřich si uhladil šedivý knír a vyklouzl zpod peřiny. Bosá chodidla zapleskala na vyhřívané podlaze. Minul vstup na balkon a řadu zarámovaných filmových plakátů.

Spalovač mrtvol, „*Čtyři vraždy stačí, drahoušku*“, *Císařův pekař – Pekařův císař*, všechny s podpisy tvůrců i autorů předloh. Ve druhém případě včetně autora knižní předlohy Nenada Brixyho.

Obzvlášť si cenil toho k *Reportáži o smrti*. V aukci přišel na nechutnou částku, ale co se dalo dělat. Bedřich byl posedlý vším, co

se pojilo s Kvidem Kšírem, a plakát se nacházel v takřka perfektním stavu. Navíc se na něm vedle autogramů Kšíra a Chládka skvěly i ty ústředních hvězd: Miloše Kopeckého, Emmy Černé a Vladimíra Šmerala, pro něhož šlo o jednu z posledních rolí.

Teď se jím nekochal. Přiložil ucho ke dveřím. Žádné další rány, šoupání podrážek, vrzání skříněk a šuplíků nebo jiný rámus, jejž by mohl nadělat lupič.

Opatrně vzal za kliku a zašmátral po vypínači. Světlo odhalilo rozlehlý obývák s vysokým stropem, televizí, koženými křesly, zdobenou almarou plnou drahých lahví, policemi přetékajícími videokazetami, pokračováním plakátové sbírky a pultem oddělujícím otevřený prostor od chromové kuchyně.

Zkusil si vzpomenout, jestli před spaním zavřel pracovnu, a došel k závěru, že ano.

„Jsem ozbrojený," zopakoval do prázdné místnosti.

Připadal si hloupě. Přesto všechny pokoje prohlédl, než se vydal zkontrolovat vchod do bytu.

Právě tam ležela. Černá a hranatá a ulepená od něčeho tmavého, stejně jako jeho poštovní schránka.

Ověřil si, že jsou všechny zámky zamčené, a vyhlédl kukátkem. Chodbu barokní budovy s výhledem na Strahovský klášter zalévala mdlá záře. Vedle starožitného výtahu stál květináč s rostlinou, jejíž název ani majitele neznal.

Strčil revolver do kapsy pyžama, s praskáním v kolenou se sehnul pro véháesku a –

„Sakra," zanadával, když mu na prstech ulpěla krev.

Málem nečekanou zásilku zase pustil. Stihl si ale všimnout, co je naškrábané na štítku.

Na prahu neznáma

Věděl, že by měl rovnou zavolat policii, jenže…

„Na prahu neznáma,“ zachraptěl a nahlas mu to znělo ještě neuvěřitelněji. „Takže to ten chlap přece jen zvládl.“

Možnost, že by zavolal kohokoli, okamžitě zavrhl. Konečně ho získal.

Ztracený film Kvida Kšíra!

Nehodlal se ho vzdát, ať krev patří komukoli. Tak dlouho čekal! Musel vidět, co Kšír tenkrát natočil. Potřeboval to.

Zpátky do obýváku se přihnal jako posedlý, otřel kazetu rukávem, nacpal ji do přehrávače a stiskl *Play*. Na ovladači po něm zůstaly otisky.

Ozvalo se vrčení a klapnutí a víc vrčení, jak mechanický podavač odklopil kryt magnetické pásky a transportní válečky ji navinuly na rotující buben.

Bedřich sebral z křesla župan, natáhl si ho a posadil se.

Zelená plocha televizní obrazovky přeskočila do černé, vlnící se a zrnící jako jezerní hladina za noční bouře. Podobně to pokračovalo několik vteřin, než se červené, zelené a modré ruchy slily, a najednou –

Najednou tam byl. Král mezi televizními hlasateli. Vlna dokonale zastřižených vlasů. Pěšinka, po níž by mohly tančit lesní víly. Nos jako vytesaný antickým sochařem. Ústa hodná polibku bohyně. Kostkovaná kravata, bleděmodrá košile, sako na míru.

„Vážení diváci,“ pronesl s rošťáckým úsměvem Miloš Frýba, „dokumentární pořad možná není tím, co byste od bloku pátečních klasik Československé televize čekali. Obzvlášť ne vysílaný živě. V kontextu filmografie Kvida Kšíra, již jsme uvedli v předdušičkových týdnech, ovšem dává perfektní smysl.

Režisér hrůzyplných, avšak neoddiskutovatelně populárních snímků jako *Bezpečnostní opatření* a *Sklizeň* je nejen oceňovaným filmařem a filmovým teoretikem, nýbrž také badatelem v oblasti nadpřirozena. Právě studiu fenoménů přesahujících lidské chápání se dnes budeme ve společnosti Kvida Kšíra věnovat.“

S tím Frýba pokýval hlavou, ve zcela bezprecedentním kroku odložil desky se scénářem a vstal. Kamera ho sledovala, jak prochází

mezi štábem a vysílací technikou ke kruhovému pódiu, na němž stály dva čalouněné ušáky. V tom levém seděl urostlý muž s napomádovanými vlasy, hustým obočím a hranatou čelistí. Oděn byl v černém kvádru a zrovna si zapaloval cigaretu ve špičce.

Bedřich div nezalapal po dechu. Velký režisér osobně. Rozjíždělo se to lépe, než si představoval.

Hlasatel proměněný v moderátora se zadíval do objektivu.

„Pohodlně se tedy usaďte a zjistěte, co nás čeká na druhé straně, na dosah ruky, na prahu nez–"

Nahrávka poskočila o kousek zpátky.

„Na prahu nez–"

„Ne, ne, ne!" vyhrkl Bedřich a pokusil se film zapauzovat. Palec mu klouzal po umatlaných tlačítkách.

Obraz znovu poskočil a zvuk se protáhl do zpomaleného, kovového: *„Naaauuu praaaaeeeeehuuuuuu…"*

Zastavil video. Na kolena se svezl natolik prudce, až to zadunělo, a natáhl se k přehrávači.

Cvak-cvak-cvak-poink!

Knoflík na vysunutí kazety vystřelil z lůžka a zakutálel se mezi sloupce véháesek čekajících na zařazení. Tu, kterou se snažil zachránit, přehrávač vyplivnout odmítl.

„Doprdele!" ulevil si Bedřich a praštil do něj.

Přístroj popojel po stolku a nechal za sebou lesklou stopu.

„Doprdele…," zopakoval stařec, když uviděl louži, jež se pod videem za tu chvilku udělala. Ze zadní části vytékala krev.

„… hu-hu-hu-hu…," koktal zacyklený Frýba, zdeformovaný ruchy natolik, že jeho nohy trhaně přešlapovaly na kraji obrazovky, zatímco zbytek levitoval uprostřed, jako by ho rozřízli v kouzelnickém triku. Motorky transportních válečků vrčely, jak bojovaly s nepředpokládaným odporem.

Bedřich nadzvedl kryt rekordéru. Kazeta se leskla a pulzovala jako odhalená tkáň.

„Gah!"

Ucukl, ztratil rovnováhu a svalil se na bok. Současně s tím video zajiskřilo.

Lustr zablikal a zhasl. Lednice, jež před pár minutami sepnula, ztichla. To samé displej na pračce, kontrolky na prodlužovačkách a lampa v ložnici.

Výpadek se nedotkl pouze obrazovky, jež svítila modrou smrtí.

Bedřich se se zatnutými zuby posadil a odstrkal se ke křeslu.

V kyčli mu tepala tupá bolest, v nose štípal zápach taveného plastu. Z videa kapala krev.

Kap. Kap. Kap. Kap-kap.

Kaluž se rozšířila ke kraji stolku a stékala po jeho stěně. Jak potahovala dřevo novým nátěrem, spouštěl se rudý závoj i v televizi – jako by nějakým způsobem natekla i do ní.

„Co to…?“

Červené stružky se dostaly k dolnímu okraji. Obraz přeskočil.

Kulaté pódium. Dvojice ušáků. Popelník.

Studio za rudým filtrem působilo jako technicolorový sen. Nebo noční můra – to když kamera nazoomovala na Frýbu a ten se ušklíbl a zaryl si nehty do obličeje.

Kůže se roztrhla. Bulvy pukly jako vajíčka na hniličko. Prsty se zarývaly hlouběji a hlouběji. Černý sklivec se smísil s krví. Pak paže zabraly a k trhání a čvachtání se přidalo praskání lebečních švů.

Středem Frýby se rozšířila trhlina, jako by někdo zatáhl za zip lyžařské kombinézy. Na podlahu šplouchly vnitřnosti a ty vzápětí přikrylo oblečení a kůže a kusy masa. V mokré, lesknoucí se hromadě zůstala stát jiná postava.

Bedřich hleděl na povědomý obličej třicetiletého muže s ustupujícími vlasy a plnovousem slepeným tělesnými šťávami. I tak ho poznal.

Ten redaktor?

Muž se zadíval do kamery. Ne – na Lomského. „Vsadím se, že tohle jste nečekal, co?“

1.

Vzpomínáte, kdy jsme se poprvé potkali? Dvacátého osmého října. Uvízlo mi to, protože v *Edisonu* dávali *Kabinet doktora Caligariho*. Přesně to jsem ostatně řekl Faltymu, když mi zavolal, že se se mnou toužíte setkat.

Víte, co mi odpověděl?

„Bedřich Lomský je velký zvíře, vole, v Český televizi, rozumíš." V telefonu vždycky působí, jako by mu někdo držel u hlavy pistoli, zatímco se blíží smečka vlků a všechno se to děje na palubě hořícího letadla. „Mohlo by to bejt dobrý to, pro časák. A třeba z toho vytřískáš i něco pro sebe. Chceš psát, vole, scénáře, ne?"

To jsem, vole, psát chtěl. Přednedávnem se mi ozvali z Novy, jestli bych neměl zájem pracovat na *Kriminálce Anděl*. Dodal jsem šest námětů a už se viděl jako druhý Dietl, a pak to nedopadlo. Takže jsem se kousl do jazyka, hodil lístek do koše a šel zpátky na tramvaj.

Utěšoval jsem se tím, že i kdyby z toho nic nevzešlo, Strahov mám rád a můžu to vzít domů kolem kláštera. Kamarád tam pracuje jako zahradník a jednou nám se ženou udělal soukromou prohlídku. Vřele bych vám to doporučil, ale teď budete mít jiné starosti. Ten můj kámoš nakonec taky.

Nejprve zabzučel zvonek a potom zámek.

Čekal jste ve dveřích ve druhém patře. Vysoký, s rovnými zády, i doma v saku a košili. Mnul jste si knír a pozoroval, jak za vámi šplhám v hadrech, které jsem nosil už na gymplu. Ke cti vám slouží, že vás to nezarazilo.

„Vítejte, pane redaktore."

Pane redaktore.

To se mi líbilo.

Potřásli jsme si rukama, načež jste mě odnavigoval do obýváku. Alkohol jsem odmítl, problémy se žaludkem. Přistál přede mnou mátový čaj.

Sobě jste nalil rum značky tak drahé, že jsem o ní nikdy ani neslyšel.

Ukázal jsem na sloupy videokazet. „Pěkná sbírka."

Pokrčil jste rameny. „Kdybyste viděl moji garáž… Přistěhoval jsem se před několika měsíci a stále nejsem schopný do toho zavést řád. Asi vám to přijde směšné, není nic jednoduššího než si to nechat zdigitalizovat. Co můžu říct? Postrádal bych kouzlo analogu. Na druhou stranu, sběratelství je náročná milenka. Hlavně na prostor."

„To mi povídejte."

„Co je váš artikl, jestli se smím zeptat?"

„Knihy."

„Čili jsme na tom se žrouty místa podobně."

„Akorát můj byt je velký jako vaše předsíň."

Tekutina ve sklenici zavířila. „Dejte tomu čas, mám před vámi čtyřicet let náskok. Novinařina je lukrativní obor. Nebo třeba napíšete bestseller."

Neměl jsem srdce ani vůli vám vysvětlovat, že v ničem z toho peníze nejsou a ve skutečnosti mě živí redigování textů. To má k platu předsednictva Rady ČT hodně daleko.

„Inu," navázal jste, „tím se vlastně dostáváme k tomu, proč jsem se na pana Faltuse stran této schůzky obrátil."

Sáhl jste do přihrádky pod konferenčním stolkem a položil přede mě nejnovější číslo *Fraktury*. Nadpis na nalistované straně hlásal:

KVIDO KŠÍR:
POSLEDNÍ INTERVIEW…

„Proč si pan Faltus na tuhle práci zvolil zrovna vás?“

„Pár let zpátky jsem na Future Gatu vyzpovídal Michaela Ironsidea. Nebo vyzpovídal… koktal jsem, dokud se nesmiloval a nepověděl mi historku o tom, jak si jeden demonstrant provrtal čelo pod reklamou na *Scanners*. Faltyho to nadchlo. Chtěl, abych udělal i Terryho Gilliama. To bohužel neklaplo.“

„Škoda. Snad k tomu budete mít příležitost v budoucnu. Každopádně jste podle všeho poslední, kdo nebohého Kvida viděl naživu.“

„Ano, toho jsem si vědom.“

„Věděl jste, že jsme se znali? V devětaosmdesátém jsem nastoupil do ČST jako asistent produkce. Byť jsem přímo nepracoval na jeho projektech, několikrát jsme na sebe ve studiích narazili.“ Opřel jste se a dal si nohu přes nohu. „A víte, podle čeho jsem poznal, že je to interview výmysl?“

„Z toho, že odpovědi mají víc než dvě slova?“

„Vás toho moc nerozhodí, co?“ Uchechtl jste se a uhladil si Vincenta Price pod nosem. „Rozvinutí Kšírových vyjadřovacích schopností beru jako formu, řekněme, umělecké licence. V jeho případě velmi, velmi nutné. Prozradila vás jiná věc. Zaprvé, až na zmínku v medailonku ani zmínka o jeho posledním filmu. A zadruhé, opravdu si myslíte, že by si vydržel nevrazit palce do očí u něčeho, jako je *MaXXXine*?“

Zamíchal jsem čaj, oklepal lžičku a zase ji do něj ponořil. „Při korekturách mi uteklo, jak si to protiřečí.“

„Jsem rád, že k tomu došlo, jinak bychom tu neseděli.“ Naklonil jste se blíž. „Co jste věděl o *Na prahu neznáma*, než jste mluvil s Kšírem?“

„To, co všichni. *Ghostwatch* před *Ghostwatch*. Národní panika.“

„Co vám řekl on?“

„Že ho BBC vykradlo.“

Tohle vás kupodivu nepobavilo. „Možná bude lepší, vezmeme-li to od začátku. Jak rozhovor probíhal?“

„O co vám jde?“

Gestem jste obsáhl zarámované plakáty *Upíra z Feratu*, *Kladiva na čarodějnice* a *Rozpuštěného a vypuštěného*. „Jsem sběratel, pane redaktore.“

„Zajímá vás, jestli po Kšírovi zůstaly memorabilie?“

„Pouze jedna. *Na prahu neznáma*.“

„To je přece ztracené.“

„Možná ne. Rozumějte, obětoval jsem Kšírově kinematografii značnou část života i finančních prostředků. Vlastním celuloidové pásy jeho filmů, různé verze scénářů, rekvizity a kamerové objektivy – a nejen daný typ, opravdové objektivy s otisky prstů Rudolfa Chládka. Mohl bych si otevřít muzeum, jenže to by se z těch pokladů vytratila jedinečnost. Takhle jsou jenom mé. Chybí mi pouze *Na prahu neznáma*.“

„Je to šestatřicet let. Za tu dobu by snad vyplavalo.“

„Ne, pokud si to někdo nepřál. Většina lidí, kteří se podíleli na jeho výrobě, již nežije. Zbytek nic neví. Věřte mi, vyhledal jsem je všechny. Jestli někdo tušil, co se s ním stalo, pak Kvido Kšír, a ten odmítal s kýmkoli mluvit.“

„Proto je fakt,“ navázal jste, „že se vám Kšír rozhodl poskytnout rozhovor, důležitý. Jestli plánoval sebevraždu, mohl něco naznačit. Něco, co pro vás třeba nemá význam. Ale skrývá se v tom klíč k celé záhadě.“

„I kdyby, nemůžete čekat, že si budu pamatovat slovo od slova, co jsme si řekli.“

„To jistě ne. Ovšem nepochybuji, že jste si vaše setkání nahrál.“ Odněkud jste vykouzlil obálku. „Dám vám deset tisíc jenom za to, když mi ji přehrajete.“

Zvážil jsem to. „Co takhle dvacet?“

Pousmál jste se a vyklepal na stůl bankovky. „Kazíte mi překvapení.“

Zalovil jsem v kapse.

2.

Falty žádal Kšíra o rozhovor každý rok s identickým výsledkem – bez odpovědi. To mohl rovnou otravovat Jiřího Kulhánka.

Proč na interview režisér tentokrát kývl? Možná to zamýšlel jako dopis na rozloučenou, kterým nedokázal vytapetovat věhlasnější médium, protože mainstream se o něj dávno přestal zajímat… Kdybychom neprojevili zájem my, nejspíš by se vykecal na internet.

Na Kšírovu adresu jsem se dostal za šera.

Bydlel kousek pod Lehovcem v úzkém domě, který míval výhled na jezero, než naproti němu vyrostla modernější stavba. Podle stavu oken jsem ale soudil, že z nich beztak nikdo nevyhlíží. Většinu jich pokrývaly noviny a z rámu vpravo dole trčely střepy dobré leda na vypíchnutí oka. Za nimi vítr napínal igelitovou plachtu.

Vchod lemovala kostra přístřešku, před níž se rozkládala zahrada. Kdoví, jestli ne doslova. Přerostlá tráva se klátila ze strany na stranu, pruty neudržovaného keře mlátily do rezavého kolečka.

Rozhlédl jsem se po ulici s řadou stromů, na jejichž větvích povlávalo barevné listí. Cedule na plotě mě ujistila, že jsem tu správně.

Nasál jsem chladný vzduch, otevřel branku, připravil si na mobilu nahrávání a přebrodil blátivou cestičku.

00:00:05 Crrrrr!

To byl zvonek. Teď zaskřípou dveře.

00:00:13 Skřip.

Dobrý den, já jsem –

Poď dovnitř.

Hlas, jako by mu někdo ošmirgloval hlasivky.

Černobílé fotky Kšíra většinou zachycují jako atletického elegána v kvádru s ulízanými vlasy a žvárem ve špičce.

Otevřel mi nahrbený chlápek s krhavýma očima, hustým bílým obočím, hranatou bradou a temenem dočista holým a tečkovaným jaterními skvrnami. Flanelová košile s flekatým límcem na něm visela jako na ramínku a umělá čelist za svrasklými rty připomínala vetřelce předtím, než vám zarazí obličej do hlavy.

Těkal pohledem a každou chvíli se dotkl nikotinové náplasti na krku a odchrchlal si.

00:00:15 Echrm, chrm.

Uvnitř nebylo o moc tepleji než venku. V chodbě svítila odhalená žárovka, ze stěn se loupala vybledlá květinová tapeta a páchlo to tam zatuchlinou.

Kšír se při chůzi klátil jako oživlý strašák. Pod nohama nám vrzaly poškrábané parkety.

00:00:19 Vrz. Vrz.

Minuli jsme schody do patra a zapluli do úměrně neútulné jídelny.

Na stěně pár nahnutých krajinek, pod nimi vypelichaný gauč, poličky přetékající starými výtisky *Cinemy* a uprostřed toho stůl se čtyřmi stranami a třemi židlemi.

Přes zalepená okna šero neproniklo. Viděli jsme na sebe jen díky lampě v rohu.

00:00:38 Sedni, echrm, chrm. Pivo?

Pro mě ne, děkuju.

Kšír se odšoural do kuchyně a vykramařil z lednice dvě plechovky. Jednu si zrovna otevřel a půlku jí do sebe vyklopil.

Položil jsem telefon mezi zaschlé šmouhy.

00:01:52 Nejprve bych vám rád poděkoval za tenhle rozhovor. Jsem velký fanoušek, a i pro časopis to bude –

Mávnutí rukou.

00:02:02 Otázky.

Ze všeho nejvíc jsem se chtěl zeptat, proč tenhle barák vypadá jako kulisa z jeho filmů, ale nepřál jsem si, aby mě vyhodil.

Uvědomil jsem si, že mám otázky napsané v mobilu. Přišlo mi hloupé si ho brát zpátky, a tak jsem je tahal z paměti.

00:02:06 Co vás přivedlo k filmařině?

Fotr hrál před válkou v Golemovi. A tak podobně.

Čekal jsem, jestli to rozvine. Nerozvinul. Dorazil pivo a otevřel si další.

U Ironsidea jsem hodně materiálu vyházel. Tady jsem se viděl, jak startuju Wikipedii, abych vůbec naplnil počet znaků.

00:02:39 Chtěl jste vždycky režírovat?

Jo.

Proč zrovna horory?

Jako harant sem čet morzakory po dědovi. Taky Drákulu a podobně. Asi mi to utkvělo.

Odkud se vzal nápad na…

Tímhle tempem jsem z něj lámal odpovědi čtvrt hodiny a vzhledem k jeho vyčerpávající slovní zásobě mám dost pochybností, jestli někdy přečetl aspoň slabikář.

Kdovíco jsem se nedozvěděl. Tedy kromě toho, že Herz je parchant, protože mu ukradl Švankmajera, a že mu to stejně nezabránilo natočit utahanou reklamu na škodovku, u které Kšír v kině usnul.

Radši jsem spolkl, že mám *Upíra z Feratu* rád, a přešel k otázce na Rudolfa Chládka.

Kšírovi se zalesklo v očích, jako by právě na tohle čekal. Konečně se rozmluvil – a zároveň ještě víc znervózněl. Když nelítal pohledem po místnosti, jako by sledoval mouchu, kontroloval čas. Náplast si drbal, až mu její kraj pleskal o kůži.

00:18:11 Nechtěl sem s ním dělat.

Myslel jsem, že jste byli přátelé.

Byl to frajírek a bylo mu šmafu, co mu kdo řiká. Jen proto, že viděl pár friedkinů, echrm, chrm, se považoval za velkýho umělce. Reportáž měla bejt jako starý skopčácký horory. Von potřeboval dokumentaristickej styl.

Ve výsledku to fungovalo.

Na imbecily jo.

A točili jste spolu dál.

Uďáli z nás artikl. Tehdy sem netušil, že Ruda jede v… echrm, chrm. Jede… echrm.

Kšír se chtěl napít, ale ruka se mu třásla a polil se.

00:19:23 Třísk!

Praštil plechovkou, až pivo vystříklo.

00:19:24 Kurva.

Jste, ehm…

Ser na to.

Nějakou dobu jsme mlčeli. Blížila se sedmá. V kuchyni šustil igelit.

00:21:34 Viděls Na prahu neznáma? Ten kus, než to stopli?

Dávali ho, než jsem se narodil.

Jasně. Nevim, co mě to napadlo.

Bylo to jako Ghostwatch, že?

Hovno. Angláni nás vykradli.

Ještěže jsem se nezeptal na *Talkshow s ďáblem*.

00:21:52 I to slavný upozornění, že se jedná vo fikci, přidali kvůli tomu, co se stalo tady.

Narážel jsem na formát. Natočili jste taky pořad o zkoumání nadpřirozena, do kterého jste zapojili skutečné hlasatele, aby působil opravdově.

A mně de vo to „taky". Před náma něco podobnýho zvládli akorát Italové, a rozhodně ne v takovym měřítku.

Myslel *Kanibaly* a to, jak jejich režisér Ruggero Deodato musel dokazovat před soudem, že své herce ve skutečnosti nenechal sníst.

00:22:25 V živym vysílání sme to střihli první, echrm, chrm. Dva roky před Ghostwatch. Ke všemu nahranou.

To jí při tom množství speciálních efektů těžko můžete vyčítat.

Tohle sem nemyslel. Nicméně je to fakt. Naživo nejeli.

Co jste tedy –

My to natočili doopravdy.

Náplast povolila a pleskla o podlahu. Na vrásčité kůži po ní zůstal světlý čtvereček.

Internet je plný zkazek o tom, co tenkrát ČST vlastně odvysílala. Z většiny jsou to absolutní žvásty. Posednutí, poltergeisti… Shodují se pouze v tom, že se účinkující pokusili spojit se záhrobím, a než to produkce utnula, někdo umřel v přímém přenosu – a že se nikomu nepodařilo *Na prahu neznáma* nahrát. Magnetické pásky zachytily jen statický šum a pestrobarevné fragmenty.

Jasně, spousta lidí se dívala. Jenže většina z nich si nepamatuje, jestli ráno zamkla, a od téhle události uplynulo hodně vody.

00:22:58 Pardon, natočili jak?

Starý režisér vypadal, jako by se mu po předchozím sdělení ulevilo. Opřel se a vyklopil do sebe zbytek plechovky.

Než stihl promluvit, spustily v kuchyni kukačky.

00:23:26 Ku-ku. Ku-ku.

Poprvé se mi podíval do očí.

00:23:29 Vyprovoď se sám.

Počkejte –

Nepočkal. Odsunul židli a odklátil se do chodby.

Než jsem se vzpamatoval a vyrazil za ním, vyšplhal do patra. Zachytil jsem jenom záda mizející ve tmě.

00:24:04 Pane Kšíre!

Podlaha studila.

Nahoru se mi nechtělo. Už to, že jsem dobrovolně vstoupil do Kšírova strašidelného zámku, odporovalo všemu, co jsem se naučil z hororů.

Obrátil jsem se k předsíni.

Natahoval jsem si druhou botu, když jsem si všiml, že zpoza botníku trčí růžek papíru. Byla to pohlednice, kterou někdo zmuchlal a zahodil. Ne že by se nabízelo mnoho možností kdo.

Narovnal jsem ji.

Předek znázorňoval zasněžené Krkonoše. Na zadní straně stálo dnešní datum – 26. září – a vzkaz.

V 7 večer.
R. Ch.

Napadlo mě to samé, co právě teď vás. Problém je, že Rudolf Chládek je od devadesátého roku zakopaný v Olšanech. A přesto – že Kšír svolí k rozhovoru zrovna dnes, jeho podivný dům a eratické chování, které vyvrcholilo ve stejný čas, jako pohled avizoval…

Co to říkal? Nechtěl s Chládkem pracovat, protože jel v čem?

Vrátil jsem se ke schodům.

Poslouchal jsem, jak nade mnou přechází, a myslel na to, jak Kirk v *Texaském masakru motorovou pilou* nakráčí Leatherfacovi až do kuchyně. Na druhou stranu Leatherface nebyl kultovní filmař, o němž roky nikdo neslyšel, a vzhledem k jeho věku tohle mohlo být naposled. Co nejhoršího udělá? Seřve mě?

Aspoň budu mít zábavnou historku o tom, jak jsem tři minuty věřil, že mu píšou duchové, a přitom mu jeho utajená dcera

Radúza Chorchojová připomínala, v kolik začíná repríza *Hříšných lidí města pražského*.

Až na to, že pohlednice je poměrně neefektivní způsob, jak to udělat, a krátké sdělení působilo výhrůžně. Jestli si nepustíš bednu, rada Vacátko si tě najde – s kleštěmi a letlampou!

Zkusil jsem znovu zavolat.

00:27:56 Jste v pořádku?

Výsledek nepřekvapil.

Vršek schodiště se ztrácel ve tmě. Zacvakal jsem vypínačem. Zbytečně.

Proklel jsem Kšíra za to, že žije takhle, a zhluboka se nadechl.

00:28:09 Vrz… Vrz… Vrz…

Cestou jsem zapnul světlo na mobilu.

Schody ústily v chodbičce s trojicí oprýskaných dveří. Škvírou v nejbližších šla vidět hromada zaprášeného harampádí. Naštěstí mi pohled neoplácely panenky, opice s harmonikami ani čertíci v krabičce.

Prostřední se tvářily, jako že vedou do největší místnosti, patrně do ložnice.

Jemně jsem zaklepal.

00:28:22 Klep. Klep.

A vzal za kliku.

00:28:24 Pane Kšíre?

Režisér seděl na kraji postele s laufem lancasterky v puse a palcem u nohy zaháknutým za spoušť.

Zašklebil se na mě, po hlavni stekly sliny a –

00:28:27 PRÁSK!

Viděl jste někdy, Béďo, co s člověkem udělá rána z brokovnice? Není to takový ohňostroj jako ve *Smrtelném zlu 2*, když Ash zahlásí: „Sežer tohle!“ a napumpuje to do posedlé Henrietty, kterou v tu chvíli už hraje Ted Raimi. Ovšem pořád to není nic, na co byste si chtěl sednout do první řady.

Lancasterka zaduněla na podlaze.

00:28:28 Dun.

Ze stropu kapala černorudá kejda o konzistenci instantní sekané.

00:28:29 Kap. Kap.

Po podlaze se kutálely zuby.

00:28:30 Rachty-ʀacht.

Kšírova mrtvola zůstala vteřinu dvě sedět. Z hlavy zbývala jen spodní čelist. Z jazyka se kouřilo jako z připečeného slimáka. Z krku v obloučcích stříkala krev.

00:28:31 Střík.

Potom se tělo převážilo a dál se jen vylévala na polštář.

Trvalo mi skoro dvacet minut, než jsem se vzpamatoval natolik, abych vytočil tísňovou linku a poprvé toho večera monotónně vypověděl, co se stalo. Celou tu dobu jsem strávil ve společnosti mrtvoly.

3.

Zastavil jsem nahrávku.

Venku se mezitím setmělo a reflektory proměnily klášter v bóji uprostřed černého oceánu. Dobře, zase tak černého ne, na Pohořelci svítí skoro všechno.

„Mrzí mě, že vás tohle potkalo, pane redaktore," zachraptěl jste a obrátil do sebe zbytek rumu.

Já na to neřekl nic. Sebral jsem obálku s penězi a nacpal si ji do kapsy.

„Rovněž mě mrzí, že Kšír dopadl takhle," dodal jste jistějším tónem a šel si dolít. „Umělec jeho formátu… Proč podle vás žil tímhle způsobem?"

Zalepená okna, skoro žádné světlo, nervózní tiky, nabitá zbraň. Jako by se před něčím schovával.

„Protože potřeboval odbornou pomoc."

Zakotvil jste zpátky v křesle a zakvedlal sklenicí. „Chládkovo tělo nikdy nenašli."

„Prosím?"

„Při natáčení *Na prahu neznáma* došlo k nehodě. V oficiální zprávě stálo, že se na účinkující a štáb zhroutila technika. Rudolf Chládek během vysílání přirozeně ovládal kameru, jeho tělo však

na rozdíl od ostatních mezi troskami nebylo a nikdo ho neobjevil ani v následujících dnech.“

„Měl slavnostní pohřeb.“

„Ano, s rakví plnou cívek z domácí filmotéky.“

„To jsem na Wikipedii nenašel.“

„Nenašel byste to ani v novinách. Nicméně je to pravda.“

„Něco podobného by se snad neutajilo.“

„Nezapomeňte, bylo to necelý rok po revoluci. Na patřičných místech stále ještě seděli zřízenci, jejichž pracovní náplň donedávna představovalo nechat lidi mizet, a nikde žádný internet nebo telefony s fotoaparátem.“

Zamrkal jsem. „Podle vás R. Ch. mohl být on?“

„Je to, jak jste říkal. Interview, sebevražda, pohlednice – všechno se to seběhlo najednou. Škoda že pohled nezobrazoval konkrétní místo nebo že na něm nebyla uvedena zpáteční adresa. Mohl nás nasměrovat ke ztracenému filmu.“

„Bylo tam razítko.“

„Proboha!“ Vyskočil jste tak prudce, že vám rum pokropil rukáv. Ještěže jste zrovna nepil, to by vám vyletěl nosem. „A v něm? Pamatujete si to? Mluvte, chlape!“

Pamatoval jsem si to naprosto přesně.

514 01 Katův Hrob

[redacted]. 9. 2026

Den se buď špatně natiskl, nebo ho rozmázl něčí palec. To nejdůležitější se ale dochovalo.

„Chládkovo rodné město,“ hlesl jste.

„Proto mi to utkvělo. Moje totiž taky.“

„Opravdu?“ To už jste zmodral v záři mobilu. „Na severu, kousek od Vrchlabí. Čtrnáct kilometrů čtverečních, pět a půl tisíce

obyvatel. Najít Chládka by nemělo být těžké. Mohl byste tam zajet?“

„Já?“

„Znáte terén, abych tak řekl.“

„Zato o hledání lidí vím kulový. Proč si nenajmete detektiva?“

„Nechci do této události zapojovat více osob, než je potřeba. Již takto…“ Potřásl jste hlavou. „Jistě pro vás nebude těžké se poptat. Jste reportér.“

„Redaktor. Filmový.“ Tedy pokud šlo o *Frakturu*. V nakladatelství, kde jsem působil jako redaktor jiného rázu, jsme sice vydávali kopu detektivek, jenže já nikdy nevyřešil ani křížovku. „Můžete se poptat sám. Pravděpodobně v tom budete úspěšnější.“

Maně jste se dotkl kapsičky na košili. „Bohužel musím vyřídit jisté záležitosti zde v Praze. Pátrání po panu Chládkovi bych odkládal nerad. Mohl byste do Katova Hrobu odjet zítra? Pochopitelně na mé náklady.“

„Jakkoli to pro vás bude šokující, i zaměstnanci v kultuře mají pracovní dobu.“

„Nezbývá vám dovolená?“

„Šetřím si ji na Vánoce.“

„Co kdybych vám ji vynahradil a přidal do obálky, řekněme, sto tisíc. Dvacet za den, pokud byste vyčerpal pracovní týden. Pouze na výdaje. Dalších sto dostanete, pokud uspějete.“

„Vy jste v Katově Hrobu nikdy nebyl, co?“

Koutek vám ustřelil do potutelného úsměvu. „Udělejme z toho dvě stě.“

„Proč ne pět set?“

Uhladil jste si knír. „Detektiv by mě přišel na méně.“

„To je pravda.“

„Kývl byste na to? Za půl milionu?“

Nechme stranou, že když se před vámi někdo zastřelí, donutí vás to některé záležitosti přehodnotit. Třeba to, jestli s ním a jeho tvorbou ještě chcete mít co do činění. Místo toho připusťme, že